

[Ragnhild Andersen.]

kan mit parti tiltræde dem. Jeg har været lidt betænkelig ved, at man undtager § 60-afgørelserne, det vil sige helbredelsesforanstaltninger m. m. Efter at jeg har hørt udvalgets ordfører oplyse, at det er hensigten at lægge sådanne afgørelse ud til andre organer, forstår jeg, at der er tale om en decentralisering, og den finder jeg rimelig. Derfor kan jeg tiltræde dette.

Der er i øvrigt mulighed for at vende tilbage til spørgsmålet, hvis det skulle blive nødvendigt. Ingen kan jo vide, hvordan ordningen vil virke i praksis, og om sammensætningen og størrelsen af ankeinstansen er netop den helt rigtige, og jeg skal heller ikke bebrejde de to partier, som afviser forslaget, at de ikke ved det. Kun erfaringerne kan vise, hvad der vil være anvendeligt i fremtiden. Det er en nydannelse, der her er tale om. Jeg mener ikke, at bekymringen for, om det nu er det helt rigtige, skal træde foran borgernes ret til at få et sådant ankeorgan.

Jeg vil gerne i forbindelse med denne sag stille et enkelt spørgsmål, idet mindretallet motiverer sin afvisning med, at man bør afvente indstilling fra henholdsvis sygekassekommissionen og den nylig nedsatte invalidekommission. Jeg vil gerne spørge den højtærede socialminister: er det ikke muligt for ministeren at oplyse tinget om, hvordan det går med arbejdet i den nu snart 3 år gamle sygekassekommission? Det er meget utilfredsstillende for tinget og først og fremmest for borgerne, at de intet ved om, hvorvidt der sker noget i denne i hvert fald i den første periode af sin levetid meget langsommeligt arbejdende kommission. Der er intet sluppet ud derfra, og der er et stort ønske i befolkningen om at få beskedt og om at få gennemført rimelige og stærkt tiltrængte ændringer af den gældende sygekasselovgivning.

Socialministeren (Strøm): Jeg takker udvalgets flertal for den venlige tilslutning til lovforslaget og til de ændringsforslag, jeg har stillet. Jeg må indrømme, at jeg er lidt skuffet. Da vi for 3 år siden havde et tilsvarende lovforslag til første behandling, udtrykte samtlige partier deres tilfredshed med lovforslaget, selv om man havde visse ønsker, som man gerne ville drøfte i udvalget.

Jeg havde dog det indtryk, at der i de to partier var forståelse for selve det problem, lovforslaget tager sigte på at løse, nemlig at når en medborger søger invaliderente og får afslag, er det ikke gørligt for ham at få sin sag prøvet for en højere instans. Invalideforsikringsretten er den eneste ret her i landet, hvis afgørelser ikke kan indankes for en højere instans. Jeg forstod, at man for 3 år siden så med den største velvilje på tanken om oprettelse af en appelinstans for invalideforsikringsretten. Jeg forstod, at det, man havde mest imod, var den foreslåede sammensætning af appelinstansen, idet man syntes, den blev for stor. Vi har i de år, der er gået, forhandlet om spørgsmålet, og resultatet er blevet en betydelig nedsættelse af det foreslåede antal personer i instansen. Den kritik, som navnlig venstre og konservative førte frem, er altså på dette punkt blevet imødekømt, og jeg synes ikke det vil være gørligt at sætte antallet længere ned.

Derfor henstiller jeg, at de to partier ikke gør deres medvirken afhængig af, om der kommer et medlem mere eller mindre i appelinstansen. Antallet er nu foreslået nedsat med tre, og på den måde kunne man jo blive ved, så der til syvende og sidst ikke var flere medlemmer i appelinstansen, og så var der altså slet ingen appelinstans.

Det andet punkt, man rettede kritik imod, var, at for mange sager kunne indbringes for ankeinstansen. Også det har jeg taget hensyn til. Det afgørende har for mig været, at når en medborger søger invaliderente og får afslag, er det for ham livet om at gøre. Derfor er det nu foreslået, at kun sager, der drejer sig om, hvorvidt den pågældende kan få invaliderente plus bistands- og plejetillæg, kan bringes frem for appelinstansen, medens vi i samarbejde med invalideforsikringsretten søger at finde frem til en løsning med hensyn til afgørelsen af andre sager, således som det har været drøftet i udvalget. Også her har vi altså taget hensyn til venstres og konservatives ønsker, og det forstår jeg at ordførerne anerkender.

Man siger også, at når vi nu opretter en ankeinstans, bør også et eventuelt mindretal i invalideforsikringsretten have mulighed for at appellere sager. De ærede medlemmer fru Hanne Budtz og hr. Krogh nævnte, at denne ankeinstans ville være en nydannelse